

Розмова з потойбіччям

Деякий час ці важкі думки не дають спокійно жити, іноді – не дають жити взагалі... Стан здоров'я, з якого вибираюся майже два роки, інші ситуації, які ним спричинені... Я часом згадую слова Катерини, щось там про піврічний термін – типу що я не маю права накладати на себе руки впродовж півроку з нашої останньої зустрічі, але це вже занадто важко, більше не маю сил боротися ні з поганим настроєм, ні з депресією.

Мій погляд впав на мого ножа-"викидуху" - досить хороший і надійний інструмент: і нарізати щось, і нагострити, і відкрити консерви. Щоправда, він трошки затупився після того, як я дещо вирізав із консервної банки – це була деталь до одного мого проекта, якого я так і не закінчив, оскільки той проект перестав бути актуальним вже дуже давно. Тим часом я знайшов абразивного бруска, зручно вмонтував на підлозі, впершись спиною об диван, і почав гострити ножа. В процесі я згадав Марка Твена і його оповідання про Тома Сойєра – там один негативний персонаж, індіанець Джо, теж гострив ножа, обіцяючи помститися за те, що його засудили до в'язниці. Чомусь ще згадався вислів "боротися з самим собою", хоча в моєму випадку це можна назвати "помститися самому собі" за те, що допустив такий розвиток подій і не зміг знайти вихід із ситуації, таким чином себе занапастивши...

Тим часом, я вирішив перевірити, наскільки гострішим став ніж – провівши пальцем по гострому краю леза, я відчув біль, що свідчило про те, що зробив я це досить необережно, а декілька краплин крові, що впали на підлогу, стали тому підтвердженням. Але це мені було байдуже, оскільки настрої був підходящим. Також я згадав одну розповідь, де одного хлопця привезли в лікарню з переломом, а іншого – з порізаними венами на руці, причому не вперше, а потім медсестра, яка його приймала, сказала, що потім розповість, як саме треба різати, щоб більше в лікарню не потрапляти. Звучить майже як анекдот. Цікаво, зазвичай ріжуть впоперек, чіпляючи декілька вен і артерію, а іноді – вздовж, щоб втрата крові була більш інтенсивною.

Тим часом лезо ножа, дещо розігріте тертям, плавно, але трохи болісно проходить по зап'ястку, декілька разів, не рахував точно – байдуже... Треба було би ще на підлогу щось кинути – ганчірку якусь, чи відро поставити, але теж байдуже. Я розслабився, закрив очі і відкинувся головою на диван, сидячи на підлозі. Мені завжди було цікаво, що відчувають люди в такі моменти... Тим часом я увімкнув свій "астральний зір" - здібність, яка дає можливість побачити і відчути всі процеси і структуру живого об'єкта – я неначе побачив своє тіло з боку, що раніше не виходило. Я побачив, як життєва енергія циркулює в тілі, поступово виходячи через руку і розпливаючись по підлозі плямою овальної форми. Я відчув легкість, мене неначе перестало тримати біля себе моє власне тіло, я перестав відчувати зв'язок з ним. Досить цікаво стежити за цим процесом, але не знаю, чи вдасться комусь про це розповісти... Нічого, розповім, якщо матиму можливість і настрої. Я змінював фільтри сприйняття, помічаючи, наскільки відрізняється робота астрального зору в такому стані, як раптом...

- Здоров, братухо!

- Здоров... Що???

Я озирнувся на голос, який був мені до болю знайомий, і – так, це був Кирило, яким я його запам'ятав у нашу останню зустріч – веселий, з гумором, розслаблений. Але астральний зір передає також і настрої зі спектром емоцій, а вони у нього були в сіро-чорних тонах, але зі спини, з лівої лопатки вибивались промені жовтуватого світла. Я так і не зрозумів, чому він вирішив тоді піти з життя, але отримав шанс запитати. Він запитав перший:

- А ти вже чого тут?

- Не повіриш, Кириле... Барахлить тіло, душі важко, от я і...

- Пити менше треба. Або навпаки – більше.

- А я тебе таким і пам'ятав – веселим і позитивним, на все знайдеш смішне пояснення... Ти краще поясни мені, якого дива ти в петлю поліз.

- Деякі запитання, друже, краще не ставити, серйозно...
- А все-таки? Ну поясни ж мені, як такий веселий – і таким сумним способом закінчив життя?
- Нажаль, не зможу пояснити, а ти – зрозуміти... Останнє, що я пам'ятаю з життя – чогось не вистачає, все стало таким сірим, нічого не радувало, неначе на голову тиснуло... А в останній момент все потемніло, і тепер у такому вигляді і залишилось – неначе через десяток сонячних окулярів дивлюсь. Я можу опинитись де завгодно, але повинен придивлятися, щоб побачити, і прислухатися, щоб почути.
- А цеє... Покинути цей світ? Не пробував? Ну там, потік світла, який тягне вгору.
- Я їх не бачив, жодного, так щоб були достатньо близько. Я і тебе ледве бачу.
- Тоді як ти зрозумів, що то я?
- Не знаю, просто зрозумів якось.
- А інших ти бачив? Ти давно тут, а за весь цей час багато хто пішов із життя...
- Не в такий спосіб пішли, а ті, що цей спосіб обрали – то вони також нічого тут не бачать, як я підозрюю.
- То ти тут геть один...
- Абсолютно... Знаєш, мені відкритий весь світ, але ні сказати, ні почути, ні побачити не здатен, а про спілкування і мови немає. Щоправда, щось таке відчувається дивне, коли хтось мене згадує, іноді батьків чую... Доречі, як вони там? Все добре?
- Я стосовно тебе не хотів би з ними говорити, не хочу, щоб вони знову згадали все пережите...
- Розумію... Знав би ти, як я шкодую про помилку, яку я допустив, як же мені того всього не вистачає, що було в житті... Мені не варто було йти з життя.
- Це точно. Ще би жив і жив.
- А тепер мучуся ще більше. Неначе життя не відпускає зі світу нікуди.
- Значить це все не на порожньому місці виникло... Слухай, я десь читав, що невикористана життєва енергія після самогубства тримає душу в цьому світі і не випускає нікуди, причому запас її вичерпується набагато повільніше, ніж у процесі життя. А оскільки ти пішов з життя в такому молодому віці – то у мене для тебе погані новини, Кириле...
- Ти хоч не роби тої ж помилки... Живи, братане. І пам'ятай...

Якимсь інтенсивним потоком мене потягнуло назад до мого тіла, але в той момент, коли я розрізав пальця, перевіряючи, наскільки добре нагострив ножа. Я поклав його на підлогу біля себе і пішов шукати перекис, вату і бинти.

Так, моє здоров'я не ідеальне, часом мене підводить, але самогубство – воно як алкоголь під час депресії: здається, що допоможе все швидко і безболісно закінчити, але насправді приносить лише стражання не лише тобі самому, але і рідним, близьким, друзям. А потім ще невідомо скільки блукати по світу у вигляді духа безтілесного, сліпого і глухого, і хоч я маю здібності до астрального зору, але невідомо, чи працюватимуть вони після загибелі тіла, оскільки дана здібність базується на вмінні тіла бачити душею. Або ще можливо таке – тіло занадто сильно триматиме, причепить до поточного місцезнаходження, як ту собаку, і доведеться гавкати у вигляді полтергейста, поки з церкви не прийдуть... Вочевидь, не знають вони, що полтергейсти оті не від хорошого життя шкоду роблять, а з відчаю. І саме відчай, печаль і депресія можуть занепасти не одне життя, яке, все ж таки, краще прожити...

Андрій “Zwiebel” Цибульський
5.10.2019